

VÁRADY FERENCZ ÉS A KARDOS KÁLMÁNHOZ.

Kardos Kálmánhoz.

Mint ki régi, szokott helyétől válik el
S egy új, tán szebb vidékre költözik,
Úgy érezünk mi most. Údébb, kiesb az új hely,
De lelkiünk *arra* is emlékezik.
Ne vedd rosz néven e kettős érzetet.
Hisz mind a kettő szépen összefér;
Ott őszinte hála, itt igaz tisztelet,
Ez a jelenben, az a multakér'.

Légy üdvözölve itt, örömmel, igazán,
Már is tied a tiszta bizalom.
Elismerés s babérban ninesen itt hiány,
Ha tett s érdem csillog a homlekon...
Ez önmagára hagyott, fényes multu város
Hálás tud lenni annak, a ki tesz:
Babért szerezni hát te rajtad áll most,
Ha mint ígérted, velünk érezesz!

S még egyet engedj itt tenéked mondanom,
Hiszen a tiszta szív sugallja ezt:
Midőn végig tekintsz e drága városon,
Gondolj reá, hogy ez most székhelyed.
Füzd össze jól: kedves megyéddel érdekét,
Ne legyen az mihozzánk idegen,
S tedd az utolsóból elsővé a megyét, —
Igy lesz csak áldás működéseden!

Kelen.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

A BÓKON SZERZETT FELESÉG.

Az én Kari barátomnak nem nagyon kedvező vagyoni állásánál csak a személyes *állása* volt kedvezőlenebb, lévén ő urasága hátul pupos, elől meg éktelen ragyás. Eme tulajdonok aztán egy huszonhét éves fiatal ember birtokában elég garanciát képeznek arra, hogy elvegyék a tizenhét éves leányok kedvét a férjhezmenéstől, meg hogy a tulajdonosnak magának is minden szentebb fogadalom nélkül biztosítsák az örök nőtlenség lehetőségét.

És daczára, hogy az én kedves Kari barátom ezen testi különlegességeinek teljes tudatában volt, mégis szüntelen a házasságon törte a fejét. Kivánt volna ő is nevetni és viszont nevetetni. Úgy találta, hogy a léleknek nem lehet köze a nyomorék hüvelyhez. Gátolhatja-e a legsetébb felhő a virágot, hogy ne vágyakozzék a napsugár után?

Bele-belenézett a tükörbe. Egy rút férfi ép úgy szereti a tükröt, mint egy szép nő: mindig talál magán valami igazítani valót. És az a tükör az én kedves Kari barátomnak mindig olyan gúnyosan bókolt. Szerette volna kétségbeejteni, de nem sikerült. Úgy főzte le, hogy mindenben igazat adott neki.

— Rút vagy, barátom! Valóban az vagy. A hátadon örökös batyut hordasz, az arcodon fátyolt rostánövésből, de azért még nem kell agyonbúsulnod magad! Van neked két aczélkék parázs-szemed, a mely bizonyosan megér két sima arcot annak, aki nem bír vele. Azután meg abban a rút fejedben a korpánál egyéb is találtatik, a mivel sok egyenes hátat lehet a magadéhoz hasonlónak görbiteni. Lásd, ezek is a te különlegességeid. Vond ki csak amazokból, s lesz a differencia a — kvitt; azaz: léssz te is olyan ember, mint a kit „közönséges“ jelzővel szoktak megtisztelni a jóakarói.

Ha már kifogy az ember a reményekből, iparkodjék logikára szert tenni. Ha mindenki úgy tenne, az öngyilkosok statisztikája bizonyosan nyolczvan százalékkal kevesebbet mutatna.

Lakott abban a faluban egy özvegy kasznárné és annak volt egy leánya: Ida, a ki az én barátomtól csak annyiban különbözött, mint a gyalogfenyőtől a palmafenyő. Az ő arcát is annyira eléktelenítette a ragya, hogy rútnek mondanók, ha egy nőt rútnek mondani nem volna a legnagyobb vétek.

Hanem volt Idának két opálfénynyel ragyogó lelkes szeme, a melynek sugarai, ha nem is széppé, de türethetővé, sőt némileg érdekessé is tudták varázsolni azt a ragyaverte arcot.

Termetéről nem is szólok; mindenki ismeri a liliumokat.

Ezeket az opálszemeket, meg azt a két ragyás arcot azzal a lilium-termettel akarta az én kedves barátom mindörökre birni. Csakhogy azokat óhajtani könnyebb volt, mint megszerezni: mert Idával el nem lehetett hitetni, hogy őt valaki a vagyonán kívül másért is szerethetné. Sokszor tette azt a keserű megjegyzést, hogy a vagyona is többet érne, ha ő nem volna a járuléka. Ilyenkor aztán mindig úgy elkomorodott!

Szegény leányt úgy bántotta az a gondolat, hogy ő nem szép. De odaadta volna minden vagyonát két sima arcért! Hiszen a között a félmilliárd férfiszív között, mely a világon dobog, nincs egy sem, amely őt

igazán szeretné. Egy sincs! . . . Milyen rideg ez a gondolat. A föld legutolsó férgének is jut a végtelen szeretetből, ha több nem, egy parány. Csupán egy ifju nőt zárjon ki belőle a fátum, mivel az nem szép? Megrendülne hitünk a gondviselés isteniségében, ha így volna.

Táncmulatságot rendeztek a szomszéd kis városban.

Ida husz éve daczára most volt először bálon s most is csak anyja parancsából; ő most sem akart eljönni. Sejtelve sugta, hogy ő ott petrezselymet fog árulni, ami pedig a legnagyobb szégyen egy leányra.

Eljött már az éj közepe. A bálteremben lihegték a kifáradt tánczosok s a pihegő hölgykebleken, ezeken a legszebb földi virágokon reszketve gyöngyözött lefelé egy-egy meleg csepp képében harmata a mámoros gyönyörnek.

Idát még ez ideig nem vitte el senki.

Szegény leány pirult volna, ha azok a ragyák ott az arcán nem lettek volna amúgy is olyan vörösek: Nem tudott volna elpirulni. De azokban a merengő opálszemekben föllobogott néha-néha egy-egy bujdosó láng, mely setétlett a keserű daczról és izzott attól az egyetlen gyöngyszemtől, melyet a lélek tengeréből megsemmisülni hajtott föl a szégyen. És azt sem vette észre senki, ki vizsgálná a meteorok futását, mikor a szemek pilláit lefogja selyem ujjaival a szerelem, ez a legremekebb álom? Csalatkozunk. Az éjszakának is megvan a maga virrasztói, a csillagok ott fenn és a fénybogár itt lenn. Az a ragyásképi fiatal ember ott a tulsó szögletben észrevette azt a bolygó lángot és úgy találta, hogy azt most már igen tanácsos lesz eloltani, nehogy fölrobbantson egy békés világot.

A cigányok gyorskeringőt huztak.

Kari odamegy Idához és meghajtja magát előtte: de a szemébe nem mer tekinteni, pedig látta ott valamit, ami őt boldoggá tenné.

A mamák összedugják fejüket, az alsó ajkukat meg fölbe tolják a felsőnek és amint ott előttük elhalad Ida a Kari karján, azt a megjegyzést teszik rájuk csipős iróniával: „Szép egy pár!”

Az első köröket némi sablonszerű eleganciával lejtik még. Látjuk, hogy a lábaik gyeplőit még az ész vezeti és nem a szív, de később mindinkább belemelegszenek s a negyedik-ötödik körnél már a szenvedély legmagasabb foka ragadja őket szédületes gyorsasággal tova. — Ekkor a Kari lába hirtelen megbötlök, minek következtében ő térdre esik. Idát pedig maga elé ejti.

Harsogó kacagásban tört ki az egész terem, mert hát azt már a kisvárosi etiquette így hozza magával. A táncrend megbomlik és a tánczosok nevetve gyülekeznek a póruljártak köré.

Az én kedves Kari barátom pedig, miután a tánczosnéját illően fölsegítette, imigy mentegeté magát:

— Ne tessék kérem ezen csodálkozni s még kevésbé nevetni! Én a bál királynője előtt meghajtottam térdemet, ő pedig kegyes volt elfogadni legmélyebb hódolatomat.

A kacaj rögtön beleolvadt az „ah!” és a „gratulálok!” fölkiáltásokba, melyeket hol a gúny, hol meg az irigység fakasztott. Mert volt irigység is! Azok a

szép leányok, akik előbb vagy szánták, vagy éppen meg sem látták a rút leánykát, rögtön ellenségeivé lettek, míhlyt Terpsichore pálmáját annak kezében láták, amin elvégre is nem lehetett változtatni.

Hát Ida? Nem haragudott meg. Sőt még csak nem is szégyelte magát. Ugy ált ott a terem közepén, mint egy valóságos királynő; büszkén és méltóságosan. E pillanatban érezte, hogy szép; az is volt. A férfiak sorra jöttek kifejezni hódolatukat s alig jutott kézbe egész reggelig.

Negyed napra aztán minden ujság hozta Idának a bálkirálynéságát. Azokat az ujságokat pedig sz egész országban olvassák! Melyik tizenhét éves leányszív ne dobogna erre föl büszkén a gyönyör érzetétől? És ettől a bóktól két hónapra Ida felesége lett az én kedves Kari barátomnak.

Mikor pedig ez megtörtént, akkor oda állt a férje elé, belenézett annak a két szemébe mélyen, a két kezét pedig odatevé vállaira és így szólt:

— Most már a feleséged vagyok, te csunya ember; most tehát mondd meg nekem igaz lelkedre, hogy azt a bókot gúnyból mondtad-e nekem, vagy hízlelésből?

Az én kedves Kari barátom pedig letérdelt a felesége elé és így válaszolt:

— Egyikből sem; hanem azért mondtam, mert nagyon, de nagyon szerettem ezt a csunya asszonyt! — és megcsókolta azokat a puha, fehér kis kacsókat, miket a kezében tartott.

És ehhez az a csunya asszony is letérdelt oda a csunya ember mellé a földre és így térdelve átfonta annak a nyakát, azután megcsókolta az arcát és azt rebege a végtelen boldogság hangján:

— Köszönöm.

Ilyenek a gyermekek, ha nagyok.

B. I.

Az új főispán.

Bejön a jó falusi atyafi Pécsre, hogy az új főispánt megláthassa. Az első állomást a „Hétfejedelem“-hez címzett vendéglőben tartotta meg. Oda ült a kerek asztalhoz és hozatott egy fél literkével abból a jóféle asztaliból. Aztán odaszól a szomszédjához:

— Adjék Isten, atyámfia! nagyon szeretném az új főispánt meglátni; nem ösméri kend, hogy mögmutajszthatná neköm?

— Hogyne ismerném, a mikor ismerem. Ahun van ni! ott ül a sarokban, sört iszik.

— Tyű, a boldogságát! Hát ilyen csúf zsidó Baranya vármegye új főispánja?

— Ki beszél itt Baranyamegye főispánjáról? Ez a mi új főispánunk, a ki most gyűtt Halbrechez ű főhercezsége uradalmába főfő, legfő — *ispánnak*.

Beavatkozás.

Menyasszony: Béla, én azt gondolom, hogy szeptember havában esküdjünk.

A kis öcsike: De Ilonka, az nem lehet! Hisz a gólyák akkor költöznek!

A főispáni ünnepélyek után.

— Valóban kedves ember az új főispán; a keddi banketten a pécsi nőkre is emelt poharat.

— No akkor az én feleségem még kedvesebb, mert a keddi bankett után egy kissé késősen menvén haza, nemesak hogy poharat emelt rám, de még a — *fejemhez is vágta!*

Furcsa állapot.

Biró előtt.

— Férjes-e?

— Nem.

— Hát hajadon?

— Nem.

— Özvegy talán?

— Az sem.

— Avagy elvált nő?

— Óh, nem.

— Hát mi az isten csudája?

— Én, kérem férjhez mentem, de az uramtól elváltam; ismét férjhez mentem, de özvegy maradtam s mint özvegyet vett el a jelenlegi uram, a kivel való házasságomat bigamia miatt nem lehet érvényesnek tekinteni.

Nem fogott ki rajta.

A kis Anna betegen fekszik az ágyban és nem akarja a pilulát bevenni. Okos anyja aztán úgy segít a dolgon, hogy a pilulát egy becsinált körteszeletben dugva adja át, aztán kis idő múlva megkérdi:

— Nos, gyermekem, megetted a körtét?

— Igen, mamuskám, — csak a magját nem!

Rövidlátó.

— Ah uram, minő szentelenség velem így beszélni, én férjes nő vagyok!

— Boesánat asszonyom, azt gondoltam, hogy a „Riesi“; különben is olyan rövidlátó vagyok, hogy soha sem tudom fölismerni: melyik az asszony, melyik a leány!

Mikor részeg az ember?

E kérdést vitatták egy társaságban.

Egy uriember, ki sokáig hallgatta a disputát, végre ezzel oldotta meg a kérdést:

— Mikor részeg az ember? — Többnyire vásár- és ünnepnapokon!...No meg főispáni bankettek után!!!

KAKUTYI — MAKUTYI

jó szomszédok.

Kakutyi. Koamsia, moandjon csopak, mienek úgy oalvasta a poalgárméester az ü béeszédgyit? uajan oakas éember, miént ü, kievürül is émondhatta vóana.

Makutyi. Néeká láját, koamsia, hát méeg oakart muotadni, hogy tuod oalvasni!

Vihar előjele.

— Jézus Mária! — kiált Nina szobaleány — leesett a barométerum.

— Nagyot esett? kérdi a szolga.

— Hogyne, darabokra törött!

— No, ha olyan nagyot esett, akkor vihar lesz!

Tebelve szivességet.

— *Snyje kedves barátom, lehetnél nekem egy szivességet. Készíts a hönyocimzöl leltárt.*

— *Nem vagyok én végrehajtó!*

Sétaközben.

— Hallottam, nagysád is ott volt az új főispán ünnepélyes beiktatásán?

— Ott bizony. Az egész karzat tele volt nőkkel.

— S vajjon mit érdeklí a nőket a főispáni beiktatás?...Vagy hogy a nőknek mindenütt ott kell lenni?

— Óh ön szerenesétlen! Hát még azt sem tudja, hogy az új főispán — *nőtlen!*

Az aréna előtt.

H. Ugyan kérem, igazgató ur, volt-e publikum a „Dalárünnepély viszontagságai“-ra?

S. Máriaja ne legyen, dehogyan volt; elmosta az eső.

H. Látja, ezt megjövendölhettem volna előre.

S. Hogy-hogy?

H. Hát nem tudja, igazgató ur, hogy mihelyt Pécssett ezt a szót: „dalárünnepély“ csak kimondják is, mindjárt nyakunkba szakad az eső.

VIG CZIMBORÁK.

- Hát tudod-e komé, mi a legujabb ujság?
 — Nem én; vajon mi lehet?
 — *Nem iszom többé a bort.*
 — Nem-e? Szörnyűség!
 — Nem ám, hanem ezentul — *nyelem.*

Szokásból.

— Mondl csak, miért iszol te minden reggel három pohár pálinkát?

— Hát tudod az ugy van: egy pohár pálinka az én reggelim, de én megszoktam, hogy reggelizés előtt és után egy-egy pohárral igyam s ezért iszom hármat.

Egyformák.

Kir. ügyész: Mert tkts. királyi törvényszék, vádlott a büntettekben él...

Vádlott: Hát az ügyész ur miből él?

Morzsák

a főispáni bankettől.

— Dr. Antal Gyula Pécs szab. kir. város országgyűlési képviselője majdnem szólt; Siskovics Tamás szólt, de jobb lett volna, ha nem szólt volna.

— Eltették a nemzetet, meg a jó egyetértést, mire a „Nemzet“ és az „Egyetértés“ tudósítója fülig pirult a nagy meghatottságtól.

— Az új főispán szigorúan meghagyta a bankett- rendező aljegyzőknek, hogy ha vendégei haza tudnak „egyenesen“ menni: valamennyit fölfüggeszti. — Hála Isten, nem kellett egyet sem fölfüggesztenie.

— Aidinger a pohár-köszöntőt kívülről mondta el. Tévedés elkerülése végett megjegyezzük, hogy nem ám az utczáról, vagy a folyosóról, hanem — *fejből.*

— Spauer gróf, cs. kir. huszár-örnagytábornok követelt el: a magyarokat merte éltetni. Stanger alighanem jelentést tesz róla.

Mult vasárnapi ballada.

Vasárnap délután, pontban öt óraker
 Városháza elé érkezik egy doktor;
 Baloldalán csinos és aranyfürtű nő,
 Hogy oly szemérmes, lett mindjárt felűnő...
 Az új főispán ur megérkezett látni
 Jöttek ők oda, nem szájukat kitátni.

Egyszer amint nézik a bandériumot,
 Mely ég jóvoltából nyakig vízben uszott,
 A selyem esernyőt s hölgyecske kalapját
 Irigy szél kapta el s vitte utcákon át;
 A nő jajveszékel: „Doktor vedd el magad!“
 S doktor kalap s ernyő után bőszen szalad.
 Ám a szél furfangos — ég a doktor agya —
 Hol sikert ígérget, hol meg eserben hagyja.
 Soká tart a futás, míg kalap s esernyő
 Pocsétából kerül jó sárosan elő.

Nosza gyorsan vissza! nagy fáradságáér!
 Hölgye szép ajkáról meglesz az édes bér...
 Vágtat a doktorka, űzi szíve lángja,
 Nem is sejtí szegény, mily csalódás várja:
 Míg odajárt széllel hatran harezra kelni,
 A nő egy urfival el talált szelelni.

Menjus.

Legujabb időmeghatározás.

— Egy órában van 60 anyós veszekedés.

Mindjárt gondolta.

— Boesánat, uram, ön nem az alispán ur fia?
 — Nem én, kérem.

— No, szinte gondoltam, mert *egy esepet sem hasonlít hozzá.*

Buczko Bernát

rönddörmögései.

Ez az! Ippeg csak ez hibádzott még hogy a téns tekintetős főkapitány ur a lábát kitörgye; most oztán valóságos igazándiban -- rossz lábon állunk. Szögény kapitány ur! Már mér is gyütt le azon a Mór-ucczán, a kitögygyik somogyi nasszáju úságitró téns ur szerecsön-ucczának körörsztút el, mer hát azt tudta, hogy ujan fekete mórrul nevezte el a város azt a szörönesetlen uceczát, mint a melyet tiz esztendeje mutajsztottak a ezirkuszban, penig hát, a miképen mögjelönt a „Pécsi Hirlap“-

ban az Dani komám óvasása szörént: Mór püspök ü exlebenczigányának a nevéül neveztek el.

Szörönesetlen ucecza a' nagyon; onnutul való az én sárkány nyeevü feleségöm is, az Isten nyugtassa meg. Azon mentem fő a minap a kálváriára is veszött kutyákat hajczúni, hát nem megmegezt bakot lüttem. Kevésbe mullott, hogy kúpen nem trafátam egy jámbor kecske-mestörembört, vagy is úgynevezett: szabót. Veszött állapot! az embör már mögveszekedik bele annyi a veszött kutya. Most láczezik csak, hogy mijen borzasztó jó lött vóna a fiatal Engli uraság indétványát eefoganni, a kutyákat főszájkosarazni. Most oszténg mögveszhetne valamennyi kutya -- kutyába se vennék. Ez az!

De hát ilyeténképen állván az dolog sorgya, mit tögyék az embör? A szab. kir. erélt fő köll tartani és hát ha mán kutyát nem talál a golyóbis, hát úgy mögijeszti a szegén snájdert, hogy ijettiben körörsztú bujik a legfáinabb varrótüjinek a liktyán.

De ahun ni! má meg a Tekergő Gergő ott tekereg a hentös ténsasszonyok körül, mint valami kótorgó kuvasz. Szentül hurkát akar lopni a kutya. No megáj csak, majd adok én neked hurkát oda benn a köterben a mogyorófa páczával, úgy négy szöm között. Gyere, gyere, hogy mög ne haraptyanak a veszett kutyák. Alómars! Lotty a dutyiba!

Hirlapitók közt.

- Oloastad mai vesécezikhemet Lajcsi?
- Kétszer is barátom!
- Minő megliszteletkés rám.
- Aja barátom, első oloasóra nem értetem meg!

A „Czigánybáró“-ból.

Zsupán belépő kupléja:

*Irka-firka ákom-bákom, sose volt a mulatságom,
Már kis gyerek koromban, az öl körül forogtam;
A versírás malasztja nem szállt rám sose, nem bizony,
Nem vágytam csak malaczra, ez a poézisom.
Ah! az ideáalom te maradsz, szalonna és kövér malacz.
Nincs párom e hazában, a sertéshiztalásban,
Nálam nincs ösztövérség, de mindenütt kövérség;
Nem fősvény módon osztom, de hat is ám a kosztom...
A disznóm mind disznóba van, csak úgy mint jó magam!
Egész világ már emleget, dicsőjtnek mind'ütt engemet!*

A disznók királya vagyok!

De a firka ákom-bákom stb.

Kettős:

Barinkai: Ki esketett? no mondd.

Szaffi: Te mondd.

Barinkai: A fülmile volt a papunk.

Mind: No lám, a fülmile volt. Haha!

Barinkai: És templomunk az égi bolt...

Szaffi: Mely ott fenn terül el

S nézzétek, mint ragyog.

Barinkai: És rezgeti, és rezgeti

A milljó csillagot.

Szaffi: És csendesült a csattogálynak édes lány szava,

Szerelmet, szerelmet sugallt búvós dala.

Mind: És csendesült stb.

Barinkai: Ki volt tanunk? no mondd.

Szaffi: Te mondd.

Barinkai: Két gólya, mely ott kelepelt.

Mind: Két gólya, mely ott kelepelt. Haha!

Barinkai: Két gólya ottan állt velünk...

Szaffi: S úgy látszott, hogy ádják,

Dicsérik szent frigyünk!

Barinkai: Tán azt beszélték ott nekünk:

Hát csak szeressetek.

Szaffi: Egy hü párt a gólya mindig, mindig feltalál,

Szerelmet, szerelmet jutalmaz e madár.

Mind: Egy hü párt stb.

Megfelelt.

Apa: Megállj, majd elverlek... haszontalan kölyök... mit bámulsz úgy rám?

Fiu: Jaj, tudod apa, a természetrajzban azt tanultam, hogy ha a vadállatoknak erősen a szemük közé néziünk, akkor azok meghunyászkodva tovább mennek és nem bántanak!

Csalás.

— Odj ötlek pafan, hodj mind a harminczkét fogad kiesi mogát.

— Micsede? aztat szeretnék tüled látni!

— Nesze! (Pofon üti.)

— Te okosztófarovoló svindler, hiszen edj fogam se nem este ki!

Olvasóink figyelmébe ajánljuk azon rendkívüli gyógyeredményt, mely Meissner gyógyszerész

tyúkszem-tapasza

által (a m. kir. országos egészségügyi tanács megvizsgálva) tyúkszem, szemölcs, bőrkeményedések ellen eléretett.

Ó-Becse, 1887. január 19. Kérek az ön által hirdetett tyúkszemtapaszról Kiváncsi vagyok, vajjon az eddig minden gyógyszernek ellenállott tyúkszememről megszabadulok-e? Tisztelettel **Med. Dr. Kiss György**, kor. ar. érdem-kereszt tulajd.

Ó-Becse, 1887. február 12. Ehez járultak kegyetlen fájdalmas tyúkszemem. Ennek szere által **elmúltak**. Jó lélekkel ajánlom bárkinek. **Dr. Kiss György**.

Ecska, 1887. február 5. A tyúkszemtapasz a tett ajánlatnak nem vált szegényére; sőt mondhatom, hogy ily eredményt tőle korántsem vártam, most a szer felének megtakarításával tyúkszememről megmentve vagyok. Honfiumi tisztelettel **Kelemen István**, urad. ispán

Rakovicza, u. p. Buziás, 1887. február 5-én. Nem mulasztatom el, hogy hálaköszönetemet ki ne fejezzem a nekem küldött Meissner-féle tyúkszemtapaszért. Vagy nyolcz éve, hogy tyúkszemfájdalmat érek és ez idő alatt siker nélkül használtam mindenféle tyúkszemtapaszt és kenőcsöket. Most azonban a Meissner-féle tyúkszemtapasz **hat napi használata** után képes voltam **negy tyúkszemem** minden fájdalom nélkül eltávolítani. Tisztelettel **Popovic E. Livius**, állami tanító. — 1 fjt 15 kr.

Érsek-Ujvár, 1887. január 29. Küldjön utánvétellel a híres Meissner-tyúkszemtapaszról, melyet mindenütt dícsérnek. Mély tisztelettel **Malinczky József**.

Temesvár, 1887. február 12. — Szelvény 1 fjt 15 kr. A küldött dohoz tyúkszemtapaszért, mely minden várakozást túlhaladva kitűnő. **Reviczky Urb.** m. k. pénzügy. hivatalnok.

Pozsega, 1887. február 21. Szelvény 1 fjt 15 kr. A tyúkszemtapasza kitűnő szolgálatokat tett, küldöm az árát. **Jovánovic A.**

Szétküldetik naponként Meissner gyógyszerész központi raktára által (Pécsét, Mór-utca) mely 1000 db. es. és kir. aranyat fizet annak, ki megbizonyítani képes, hogy fenti nyilatkozatok bármelyike hamis, vagy költött, avagy a fenti czég rokonaitól származnék. Kapható Pécsét **Sipőcz István** gyógyszerésznél.

„Jó étvágyat“

szoktunk egymásnak kivánni evés előtt és nem minden alap nélkül, mert az étvágyhiány a legjobb és legdrágább ételeket egyoly értéktelenné teszi, mint a legegyszerűbbeket. Étvágygerjesztésre legjobban ajánlhatók a hatásdús

Egger-féle szódapasztillák,

melyek ezenkívül kitűnő hatásukat gyomorégésnél, rossz emésztésnél és mindennemű gyomor-afektszióknál foképen, semmi esetben sem tagadják meg s így megvéd egy rossz gyomor feltett következményeitől.

Ezen pasztillák skatulyákban á 30 kr. minden gyógytárban kapható. Pécsét: **Zsiga Lajos, Sipőcz István, Kovács M.** és az „Irgalmasok“ gyógyszerüzében. **Gobetzky F., J. C. Dienes, Dávid Gyula** eszéki gyógyszerésznél, **Csató Gyula** gyógyszerésznél Villányban.

A ki kétségben van a felett,

hogy a hírlapokban feldicsért gyógyszerek közül melyiket használja betegsége ellen, az írjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetének Lipecébe s kérje a „Betegbarát“ című röpiratot. E könyvecskeben nemcsak a legjobbaknak bizonyult háziszerek részletesen ismertette, hanem

betegségekről szóló jelentések

is olvashatók. E jelentések mutatják, hogy igen sok esetben egy egyszerű háziszér is elegendő arra, hogy meg a látszólag gyógyíthatatlan betegség is szerencsésen elháríthatassék. Ha a betegnek a megfelelő gyógyszer rendelkezésre áll, akkor még súlyos baj esetén is gyógyulás várható, s ez okból egyik betegnek sem kellene a „Betegbarát“ megrendelését elmulasztani. E figyelemreméltó könyvecske segítségével sokkal könnyebben választhatja meg a szükséges gyógyszert. A röpirat megküldése a megrendelőnek **költségébe nem kerül.**

A Forti-féle sebtapaszról.

Ezen általánosan kitűnőnek elismert gyógytapasz rendkívüli győzereje, ozslató, érlelő s fájdalomt elcsillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerű-mind gyökéres gyógyulást eszközöl különösen bajokban. Ily bajok a torokgyulladás, légesöhrut, bőrkés barnaság hátyás-gúik (Croup Anglia.) mindennemű meersorések, harapás, szúrás, vágás vagy égés által támadható sebek, megfázás, darázs- vagy méhcsapások, hujasnyevés és egyéb kóros fekélyek, zuzatások (combszók) meghajló és ors fájdalomcsillapításával, — rögzött daganatok, gúmok, túlyogok (fogtályok is), pokolyar, carbunulus, ruzsula maligna), mekeményedések, genyedések, vérkélek, mind-n mirigybetegségek, gövélyes teklek, tagyadamat, újitéreg, szálla, darázs vagy méh túlnakja csupán ezen tapaszuk rövid idejű használata folytán annyira bekövetkezik. **A csomagok ára a kisebbekben 50 Kr., a nagyobbaknak 1 fjt.** használati utasítással együtt. Costán küldve 20 krral több.

A száz meg száz köszönőlevél közül küldünk egyet, mindenki megdélheti, hogy ez nem aféle gyáriott reklámlevél, amilyeneket gyakran olvashat az ember.

Tekintetes Ur! mélyen tisztelt férfit! Ön nagybecsű és a szenvedő emberiségnek oly kiszámíthatlan előnyt biztosított tapaszát megkaptam, sietek Önt tudatni, mikép Pázer Béla nagy-kanizsi gyógyszerésze urral a tapasz árulása végett értekeztem, ki is hajlandónak nyilatkozott, mert ott hiszem, hogy nagyobb kelendőségnek fog örvendeni, mert igazán megvallva, a tapasz megbecsülhetlen oly ház. kincs, melyet mint nélkülözhető lelt, mindenki házában tarthat, és már száz osak baján ennek segítségével segitettem, a számokak közül csak azt említem fel.

Az eszteregnyei bíróné alig 3 hetes esesen őt a halál elragadta, a különben jól táplált anya emlőiben a tej gyulladást idézően elő, már e szegény anya negyed napra oly lázas állapotba jött, hogy sem éjjel, sem nappal egy perczet sem volt képes nyug. dui, már-már a kétségbe-esés örvényének szélén állt, midőn esetlegesen a so s házához vit, hol értesültem e borzasztó fádalom, szóval e kinos álla otról meggyőződtem, eszembe jött Önnel a tapasz, férjével azonnal Kanizsára rándultam, a szenvedő asszony részére a tapaszot megvettem, azt rögtön kiküldöttem, utafélom folytán azt felrakták és képzelje el a hallatlan eredményt, a nő meg azon éjjel több óráig aludt és harmadnapra már csak az anyai emlő n a gyulladással homályos jelei látaták, így e szegény nő az Ön kiűnő tapaszát folytán nemcsak a borzasztó szenvedéstől, de attól is, hogy a női egyik-kellemkességét képe ő emlője kifakadástól, ezzel a kisebbedéstől megmentett.

Volt eset egy igen tiszt. It és becsült urháznál, hol szinte a nő bal kezén sérülést kapott, — a gyulladást az orvosi segély nemhogy eloszlatta volna, sőt az a seb tovatervedése és erő-ebb gyulladása által mindig nagyobb és nagyobb aggodalmat idézett elő, míg végre az Ön tapaszát is a legelhárításban működött, a gyulladást, ezzel a lázt is eloszlatta, nálam igen természetes, hogy folyton a háznál készen van, mihelyt elfogy. Tisztelettel magadván a tekintetes urnak kész szolgáta, Nagy Kanizsa, június 17-én, 1876. **Kovács szolgabíró**, s. k.

Központi küldeményező raktár Budapest: **Török József** gyógyszerész urnál, király-utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszerüzében. Pécsét: **Sipőcz István** gyógyszerüzében. Ezen kitűnő hatása, nem eléggé amlható gyógytapasz készítője **Forti László**, Budapest I. Wándor-utca 1. sz.

20. sz. (24-24)